

Acció

SETMANARI DE POLÍTICA ART I LITERATVRA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ

Carrer d'en Prim, 87

PREUS

Número solt. 0'15 ptes.

Trimestre . . . 2'00 »

A fora 2'50 »

No s'admeten originals sense signatura. — De tots els originals en són únicament responsables llurs autors

Any II (segona època)

Granollers, 20 de Desembre de 1931

Número 23

Heus ací l'escrit elevat al Excm. Ajuntament per la Comissió Inicial-Organitzadora Pro-Museu

Honorable senyor Alcalde-President de l'Ajuntament de Granollers

La lloable iniciativa de crear un Museu a la ciutat de Granollers, ha anat prenent forma més precisa al primer impuls d'un estol d'entusiastes, ha penetrat en la voluntat de nous sectors que representen segurament una síntesi del conjunt social d'aquesta ciutat.

Avui, doncs, l'aspiració del Museu és un voler col·lectiu que aqueixa digna Corporació Municipal, no dubtem sabrà recollir i ajudar de la manera més eficient i adequada, car és criteri d'aquesta Comissió Organitzadora i és cosa que procurarem d'evidenciar, que sense la decidida cooperació de l'Ajuntament de Granollers, no seria pas viable aquest projecte, notoriament d'extraordinari interès públic.

Ens sembla innecessari argumentar prop d'aqueixa Corporació sobre la valor educativa i cultural que una institució d'aquesta naturalesa desenrotlla. Són ja nombroses les ciutats catalanes que han sentit una necessitat semblant i que han sabut realitzar-la: Vich, Vilanova, Tarragona, Sitges, Berga, etc., i pel que fa a la comarca veïna i fraterna del Vallès Occidental, pot afirmar-se que ocupa el primerlloc en aquest aspecte, entre totes les contrades catalanes, ja que reduïda com és aquella de territori, Terrassa, Sabadell i Rubí, sostenen sengles Museus amb una dignitat remarcable.

La comarca vallesana compresa dins la influència de la capitalitat de Granollers, no compta amb una tradició, ni amb una forta corrent favorable a les empreses culturals i artístiques d'aquest ordre. Això s'ha de crear gairebé de bell nou i creiem que per a fer-ho, l'escaïença és insuperable i que l'obligació és indefugible.

Considerem que la creació del Museu, seria l'incorporació formal de Granollers i la seva comarca a un moviment que tan amunt ha posat el prestigi de Catalunya i que tan eficaçment podem consolidar i augmentar amb la nostra aportació.

El moment és ben a posta. Cada dia podem descobrir com sorgeixen a Granollers i als pobles de la comarca, nous homes que senten el neguit i l'entusiasme pel patrimoni històric i artístic i per a lliurar-se al conreu i a l'estudi d'aqueixes activitats. Cal organitzar aquestes inquietuds, bella senyal de civilitat i de progrés — i cal crear els instruments de treball.

És ben cert, per exemple, que si Granollers havés tingut Museu trenta anys enrera, avui el seu panorama cultural i artístic seria altre; la seva història estaria avui millor escatida i més vulgaritzada; les pedres venerables i els nombrosos finestrals desaparescuts — magnífic recordatori d'un esplendor reculat —, seguirien embellint el nucli de la barriada primitiva, contrastant i encomanant dignitat i noblesa a les construccions de la ciutat nova. I sobretot, no haurien sortit mai de Granollers els cèlebres retaules de Vergós, els quals haurien pogut constituir el fons inicial del nostre Museu, convertint-lo tot seguit en l'orgull de la ciutat i en l'admiració dels estranys.

Però si dediquem ací un plany elegíac a ço perdut i difícilment recobrable, ens aconhorta la rèplica joiosa i optimista que avui ens impulsa a organitzar la idea del Museu, que seria camí i garantia pel coneixement, per la descoberta i conservació del patrimoni cultural i artístic de la nostra comarca, impossible de fixar ara com ara, però fàcil d'endevinar i de fer-lo eixir dels amagatalls seculars.

No serà per demés que en favor del futur Museu diguem que amb la seva creació s'evitarà la repetició de fets considerats com a atemptats artístics, car en ell podran esser-hi traslladades aquelles obres de valua oblidades i desconegudes per molts i escampades per cí i per allà. Què pot succeir un dia amb els finestrals de la casa del Condestable? Deu permetre's que es destrueixi el magnífic retaule de l'escala de cân Perpinyà? On millor per recollir el *llibre de privilegis*? On anirà a parar un dia la tela que era frontal de la antiga capella de Santa Elisabet? I altres tantes coses, on són, o on aniran a parar?

Cada obra nova que es realitza en el clos de la ciutat vella, descobreix sempre alguna cosa d'interès i que si no representa un exemplar rar per a refer l'història arqueològica de la ciutat, és sempre un més a fornir les dades avui existents, per cert prou escasses. Seria de doldre que tanta bellesa artística pogués desaparèixer per manca d'un lloc on amb tot respecte pugui tenir-hi cabuda,

Disculpeu, senyor Alcalde, aquest exordi segurament excessiu i sobrer per a decantar la simpatia al projecte, de la culta i molt digna Corporació Municipal que presidiu.

La Comissió Organitzadora, en nom de la qual subscrivim la present exposició, ha cregut interessant formular-la de forma que faciliti a l'honorable Ajuntament de Granollers, els elements informatius essencials necessaris, per tal de raonar i justificar la nostra petició i la cooperació important que ens permetem esperar-ne.

A l'efecte, concretarem a continuació i a manera d'avant-projecte, les línies generals de l'estructura i funcionament del Museu i les Bases principals per a l'establiment del seu Estatut i Reglament:

Tenint en compte que les poblacions del Vallès Oriental, damunt les quals Granollers pot i deu exercir-hi una beneficiosa funció

dirigent i rectora en l'aspecte cultural, no comptant amb cap institució d'aquesta mena, el Museu hauria de tenir caràcter comarcal, la qual cosa facilitaria també el ritme de la seva puixança i l'assoliment d'una major categoria.

Podria portar el nom de MUSEU DE GRANOLLERS I DEL VALLÈS ORIENTAL.

El Museu, creat sota el patronatge de l'Ajuntament de Granollers, tindria per objecte l'acoblament i conservació de les obres i objectes de valor històric, arqueològic i documental, principalment dels que tinguin una relació més directa amb Granollers i la seva comarca.

Formaria el patrimoni del Museu, les obres pictòriques, esculptòriques i altres objectes procedents de donatius particulars i que la Comissió iniciadora ha dipositat a l'efecte a aqueix Ajuntament; els documents i objectes que pugui posseir l'Ajuntament i altres de propietat particular, que han estat ofertes; les noves adquisicions que aniria fent el Museu i aquell material que en el necessari li fos cedit per particulars i corporacions.

Volem suggerir la creació d'una sala dedicada exclusivament al *llibre de privilegis i a una col·lecció dels retauls de Sant Esteve del pintor Vergós en reproducció*.

Per a edifici del Museu, l'Ajuntament de Granollers, podria fer cessió de l'immoble que fins ara ha estat Presó Preventiva del Partit Judicial i actualment sense altra destinació prevista. Edifici de línies severes i situat en un indret de la ciutat tranquil i d'ambient propici.

El perfecte estat i la solidesa del edifici, fan possible i econòmica la seva habilitació, així com els treballs de restauració que puguin interessar. Momentàniament, podria habilitar-se únicament la planta baixa i arreglar la façana i el pati. Més endavant, quan les necessitats ho exigeixin, podria tractar-se d'habilitar tot l'immoble.

Com que la cessió de l'edifici, les despeses que per a la seva habilitació i l'adquisició de mobiliari, constitueixen no solament la aportació més important que l'Ajuntament de Granollers hauria de fer al Museu, sinó també la condició fonamental per a fer el projecte realitzable, interessa sobremanera i ens permetem suplicar-vos un ràpid estudi d'aquest aspecte concret amb l'assessorament dels vostres funcionaris tècnics.

El govern i administració del Museu, aniria a càrrec d'un Patronat, el qual podria constituir-se de la següent forma:

Alcalde, Conseller Delegat de Cultura i un altre Conseller de l'Ajuntament de Granollers; Degà Arxiprest de Granollers; President de l'Agrupació Excursionista de Granollers; Delegat de la Junta d'Estudis Històrics de Granollers; President de l'Ateneu Obrer; President de l'Escola Municipal de Música; President de l'Associació de la Premsa; Director de l'Institut d'Estudis Superiors; Degà dels Mestres Nacionals de Granollers; Director de l'Escola del Treball; Arquitecte Municipal.

Delegat de la Casa del Vallès, Delegat de la Biblioteca d'Estudis Comarcals i un delegat de cada Ajuntament de la Comarca que sigui cooperador del Museu.

Aquest Patronat acordarà una ampliació dels seus components, fins a vuit persones més de la Comarca i que per la seva competència i mereixements, poguessin aportar un concurs eficaç a les finalitats del Museu.

El Reglament del Museu podria deixar via lliure per a poder acollir dins la institució unes organitzacions anexas com per exemple: secció d'excursionisme científic, acadèmia de dibuix i pintura, Escola de música, etc., etc.

També podria destinar una sala per a cursets, conferències, exposicions i altres actes, amb la qual cosa considerem que podria donar-se un fort impuls a la vida cultural de Granollers principalment.

Dels components del Patronat, es constituirà una Junta Directiva del Museu, per a la qual hom procurarà designar les persones més qualificades als fins tècnics i administratius.

També podrien destriar-se del Patronat les funcions purament tècniques, nomenant-se a l'efecte un Comitè d'Experts, compost de tres o cinc persones notoriament qualificades per a la seva comesa les quals tindrien per missió informar, orientar i dictaminar prop del Patronat.

Quant a l'aspecte econòmic pel funcionament i conservació del Museu, a continuació ens permetem formular un càlcul establert amb criteri més aviat restrictiu i modest i amb el qual creiem que aquest digníssim Ajuntament podrà deduir-ne fàcilment la viabilitat del projecte que esperançadament li estem sometent.

INGRESSOS

Subvenció de l'Ajuntament de Granollers	2000 Ptes.
» d'Ajuntaments de la Comarca	500 »
» d'Entitats diverses	300 »
» de la Generalitat	500 »
» del Ministeri d'Instrucció Pública	200 »

ASSOCIATS

Protectors, 20 a 5 Ptes.	1200 Ptes.
Actius, 60 a 2 Ptes	1440 »
Cooperadors, 50 a 1 Ptes	600 »
Venda de postals, reproduccions i llibres.	150 »
TOTAL	6890

DESPESES

Conserge, (casa franca)	900 Ptes.
Oficial de Secretaria, (3 hores diaries)	900 »
Llum, aigua i conservació	600 »
Impresos i propaganda	600 »
Organització de Cursets, Conferències i Exposicions	700 »
Revistes, subscripcions, etc., etc.	200 »
Dictamens i desplaçaments	300 »
Adquisicions pel Museu	2500 »
Superàvit per imprevistos	190 »
TOTAL	6890

Aquest és, honorable senyor, l'avant-projecte de Museu que us preguem de presentar al Consistori de Granollers. El curt termini de tres o quatre dies de què ha disposat la Sub-ponència de la Comissió, que ha rebut encàrrec de formular-lo, ens obliga a declarar, que, contra el què hauria estat el nostre desig, no podem oferir un estudi més acabat, però malgrat les seves característiques de cosa imperfecte i exposada a grans trets, considerem que conté els extrems essencials i que aquests són ja els suficients per a fornir a l'Ajuntament de Granollers, els elements de judici necessaris.

La causa que ha obligat a formular tan apressadament la nostra exposició-informe, respon a la gran conveniència d'assolir la inclusió del projecte, dins les previsions econòmiques de l'Ajuntament de Granollers en el pressupost municipal que ha de quedar confeccionat molt en breu.

Hem cregut necessari entrar en detalls que poden semblar impropis en una petició d'aquest caràcter, però com se segueix del projecte exposat, la importància essencial i preponderant que hom hi assigna a la cooperació de l'Ajuntament de Granollers, obliga posar a la disposició d'aquest, tota classe d'antecedents i de detalls que puguin il·lustrar-lo.

La Comissió Organitzadora que sota signa, es farà un honor de poguer ampliar el seu informe si l'Ajuntament ho estima d'interès i amb molt gust s'ofereix o es posa a les vostres ordres per a tota cosa que volgueu manar-li.

Tenim plena confiança en què aquest digníssim Ajuntament, en honorar la ciutat de Granollers apoiant i patrocinant la iniciativa, no voldrà renunciar al singular honor d'haver posat, amb la seva resolució, una data memorable en la història cultural del nostre poble.

DE CULTURA

L'Escola Elemental del Treball

En una de les darreres sessions del Ajuntament s'acordà demanar al Consell de Cultura de la Generalitat una subvenció que permeti la reorganització i el posar a l'altura del nucli industrial de Granollers la nostra Escola de Treball.

Ja en el curs passat, quan els governs Berenguer i Aznar, alguns professors del Col·legi de Segona Ensenyança feren gestions per a constituir ací un Patronat que

demanés al Ministre del Treball del qual aleshores depenien les Escoles del Treball, la fundació en la nostra ciutat d'un bon centre de formació professional obrera al estil de les obtingudes per Valls, Tarragona, Tortosa i Reus. Amb l'adveniment de la República aitals gestions quedaren en l'aire car trasbalsada l'organització estatal i havent passat els centres de formació professional a dependre directament del Ministeri d'Instrucció, sense que hi tingui cap intervenció el de Treball, no hi havia de bell antuvi normes a seguir per a obtenir el que ara s'ha demanat a iniciativa del Sindicat de Contramestres «El Radium» i del nostre Ajuntament popular.

En la súplica que es tramet al Conseller senyor Gassol, s'exposa la vitalitat obrera de la nostra ciutat i comarca a l'ensem que els esforços econòmics que ha vingut fent la primera per a posseir una bona Escola del Treball i acaba oferint els elements de l'Escola actual perquè la Generalitat els completi dotant a Granollers d'una bona escola professional que elevi el nivell cultural del nostre obrer. El document està encapçalat amb la signatura de l'Ajuntament i del Sindicat «El Radium», seguint després totes les societats de Granollers.

És una bella iniciativa digne del nostre major interès i ens plau felicitar als iniciadors de tan encoratjadora empresa.

DE COL·LABORACIÓ

ECONOMIA I FINANCES

La República i els problemes econòmics

La República té ja el seu President. Això significa que el nou règim està consolidat: la Nació espanyola és un Estat democràtic integrat per tots els ciutadans. Abans del 14 d'Abril, Espanya es podia considerar com la França de Lluís XIV: Alfons de Borbón ens feia recordar la típica frase d'aquell rei francès del segle XVII, «l'Estat soc jo,» i en conseqüència la política governamental en tots els seus aspectes, es desenrotllava calcant aquesta frase ignominiosa d'un règim tirànic i opressor pròpia d'una època d'esclavitud en què els pobles estaven a mercè d'uns quants afavorits a les ordres del rei absolut.

Però els pobles estan subjectes a l'evolució; una ullada en la història i veurem com l'evolució dels pobles ha estat un fenòmen que ha surat per damunt de tots els obstacles que se'ls hi han imposat. L'organització política i social d'avui pot ésser deficient —no és ara qüestió d'escatirho— però no hi ha dubte que és molt millor que la que imperava en els darrers segles, i és cosa palesa, que l'individu avui frueix d'una posició ètnica i social superior a la de segles enrera. Per exemple l'obrer d'avui —tot i reconeixent el pes que sobre ell gravita— viu en condicions molt més ventajoses que l'obrer de dos segles enrera. No obstant aspira al seu millorament social i l'Estat modern l'hi ha de reconèixer aquest dret que dimana de la pròpia consciència humana: l'aspiració a la perfecció. L'home és un ser que obeint a impulsos naturals de la vida humana, aspira continuament a la perfecció i atemptar contra aquest dret natural és atemptar contra el progrés de l'humanitat.

Aquest impuls natural —l'aspiració a la perfecció innata en el individu— es manifesta en totes les esferes de la vida humana. Cada ú dintre l'ambient en què viu aspira sempre a la perfecció, i les col·lectivitats, els pobles, evolucionen lentament a mesura que augmenta la perfecció ètnica dels individus considerats aïlladament. Així diem pràcticament: el poble X frueix d'un nivell més alt o més baix que el poble Z i ho deduïm estudiant llurs condicions ètniques de conjunt que fa que hom hi trobi característiques que permeten diferenciar-los perfectament. El poble català, per exemple —àdhuc suposant que no existís la qüestió de la llengua— té trets

característics que permeten diferenciar-lo dels demés pobles germans d'Iberia.

Doncs bé; si els pobles reflexen la perfecció de llurs individus i aquesta és il·limitada, aquells fatalment han d'evolucionar i tal evolució serà més ràpida i sobtada quan més obstacles se'ls hi oposin, puix els drets naturals de la vida humana, si es violen produeixen el mateix efecte qual formidable torrentada que devora i arrastra tot quant troba al seu pas; perquè aleshores donant-se compte de llur retrocés i que s'els hi veden les llibertats, s'uneixen amb més fervor que mai per enderrocar el règim opressor i en conseqüència l'evolució que per si sola vindria lentament a través del temps, s'anticipa i vé tot de cop. Exemple: la Revolució francesa, la Revolució russa, etc. L'adveniment de la República a Espanya és també un exemple de ço que estem dient. La República hauria vingut, podia tardar més o menys temps, més el grau de perfecció i avenç del poble espanyol ens l'hauria portat pels seus propis peus puix l'experiència ens mostrava que les monarquies anaven desapareixent del mapa a mesura que els pobles assolien un nou grau de perfecció. Però l'adveniment ha estat més ràpid a casa nostra perquè el país rebé una sotregada que feu que visqués 8 anys sota el jou d'una Dictadura, que vulgues o no vulgues, s'imposava per damunt de la seva voluntat violant els drets i ofegant les llibertats del individu que per condició innata li corresponen, impulsant al poble a manifestar en la primera ocasió que se li va presentar, quina era la seva voluntat, en la gloriosa data del 14 d'Abril de l'any que fineix, obrint una nova etapa en la història d'Espanya.

Quina ha d'ésser en primer terme la posició d'aquesta nova etapa? La pregunta és fàcil de contestar. A Espanya tot està per fer; cal doncs una revolució en la estructura econòmica del país. Hi ha una infinitat de problemes que pesen sobre la Nació donant-li una vida llàngida i que s'han de resoldre abans que tot per encausar-la en vies de benestar, prosperitat i floreixement.

Heus ací la gran tasca a realitzar: S'ha de sanejar l'Hisenda Pública; s'ha de resoldre urgentment el problema agrari; s'ha d'emprar una política hidràulica per valorar terres que avui no donen el degut rendiment per man-

ca d'irrigació; s'ha d'estabilitzar la pesseta; s'han de fomentar les obres públiques i les vies de comunicació a mesura que les possibilitats econòmiques ho permetin; s'ha de revisar l'aranzel duaner; s'ha d'estudiar la reforma tributària; s'ha d'intensificar l'agricultura; s'han d'explotar les riqueses mineres del país transformant-les a casa mateix; s'ha d'intensificar, modernitzar i racionalitzar com cal a la Producció; s'ha de fomentar l'organització, propaganda i expansió comercial a fi de què els nostres productes assoleixin nous mercats; s'ha de crear una política de transport i navegació; s'ha de crear una política de subsistències; s'ha d'enfocar la qüestió social amb una acertada política de distribució de la riquesa; equiparant entre si, la renda, el salari i l'interès. Cada un d'aquests problemes n'entranya molts d'altres i per tant l'obra a realitzar és fecunda i importantíssima.

Cal, doncs, que els partits polítics elaborin en conjunt un programa únic nacional a desenrotllar sense que això impliqui obstacle en llur independència política amb els demés. L'obra a fer no ha d'ésser obra d'un partit; ha d'ésser obra de tots. En un règim parlamentari constitucional com és el nostre, els partits polítics es disputaran el domini del timó de l'Estat: el Govern, Gabinet o Ministeri, car aquests mots són sinònims. Mes aquests siguin quins siguin els que'l formin de conformitat amb la pauta que senyala la Constitució, per portar a cap la revolució econòmica, és precís que encausin i continuïn la tasca obeint a un mateix programa elaborat per tots els partits. Si cada Govern que pugui ha de presentar en la qüestió econòmica un programa diferent, els beneficis que en aquest sentit s'obtidrien serien molt pocs i no ens mouriem del pas. Ha d'ésser una obra llarga que s'ha de realitzar lentament, però sense interrupció i d'una manera contínua seguint un mateix programa i independentment dels diversos matissos de Governos que és puguin presentar en la vida política del país.

El cap d'Estat o President de la República obeint a les facultats que li confereix la Constitució és l'encarregat d'orientar la ruta en aquest sentit. El país li ha donat la seva confiança i li demana prosperitat.

PERE FALGA VIVES

Sessió Municipal

A l'hora de costum (l'hora que els sembla) comença la sessió. Assisteixen a la mateixa els Consellers senyors Bofill, Valls, Aymerich, Tió, Busquets, Montañà, Gual, Pineda, Colomé, Tardà, Pagès, Estrada i l'Alcalde senyor Camillo. (Avui s'han constituït en la societat dels 13). Es llegeix l'acta anterior que s'aprova mitjansant unes manifestacions del senyor Estrada. (A mitja acta compareix el senyor Taberner. Tothom respira: ja són 14!).

A continuació es llegeix un telegrama del President de la República, donant les gràcies per la felicitació que li adreça el nostre Ajuntament, acordat en la sessió anterior.

Acte seguit es llegeix un ofici de la Cambra de la Propietat Urbana, que dona compte d'una reunió que es celebrarà el diumenge vinent al Casino i de pas convidada a l'Ajuntament per tal de què hi enviï una representació. Es designa al senyor Valls, però aquest refusa dient que el diumenge, per ell, és dia de cobro i no val a badar. Queden nomenats els senyors Pineda i Camillo.

Es dona compte d'un ofici de la Generalitat que reclama no sé quins comptes endarrerits i que afecten als anys 1928, 29, 30 i 31. Passa a la Comissió d'Hisenda per estudiar-ho.

S'aprova pagar factures per l'import de 6.508 pessetes, i els cèntims ja em perdonaran els lectors els hi quedi a deure. No ho vaig entendre.

El senyor Montañà anuncia que a fi d'any quedaran pagades totes les factures de tots els industrials que en l'actualitat tenen presentades.

S'acorda concedir diversos permisos per a obres. (A veure si s'anima això del ram de construcció!)

El senyor Busquets fa una observació per tal de què les obres acabades en els anys 1928, 29 i 30 i que no es donen d'alta fins a la data, se'ls haurien de cobrar els arbitris que senyalen les Ordenances, doblats.

El senyor Estrada creu més convenient que a qui deu apretar-se és al senyor Inspector, que hauria d'estar més **al tanto**. (Per això cobra).

El senyor Montañà també està d'acord amb el senyor Estrada.

El senyor Busquets posa de manifest que ja amb anterioritat havia anunciat aquella anomalia i demana que s'autoritzi a la Comissió de Foment perquè resolgui sobre aquest punt. S'acorda.

Es llegeix la concessió de la subhasta de la claveguera del carrer de Barcelona, que queda adjudicada al industrial senyor Pere Capeta, per ésser el que s'ha amotllat més en el preu, que si no ho he entès malament, és el de 4.700 ptes. (Té! Ara m'adono que el senyor Bofill mastega cigarretes artificials. Deu estar refredat. Li desitjo un prompte restabliment). A continuació es dona compte de la proposta de la Comissió de Foment per convocar a subhasta la claveguera del carrer de Corró, que va des d'el carrer Torras i Bages fins a la plaça Verdaguer, i es fixa com a tipus de subhasta la quantitat de 13.531'70 pessetes. (Ja ho veuen. Aquí és el país de les clavegueres! I les que manquen, encara! El senyor Torras es veu que no n'havia feta cap!)

Es posa a discussió la quantitat que deu fixar-se per la fiança que deu dipositar el Dipositari, dipositant-la com a dipòsit de la seva garantia personal. (Això atabala amb tants de dipòsits.)

Prèvies unes intervencions del senyor Pagès i senyor Secretari, es fixa en seixanta mil pessetes. (Tira peixet! *Quién las tuviera!* Quin Nadal més castiç!)

I per últim es llegeix un ofici de la Casa Bres-

sol (crec que s'anomena així) en el qual es convidava a l'Ajuntament per tal d'assistir a la festa que celebrarà aquella institució benèfica, el proper diumenge dia 20. Queden nomenats els senyors Estrada, Taberner i Montañà. El senyor Estrada suplica que no es quedi sol com la darrera vegada, que —diu— el senyor Taberner va fer campana. El senyor Taberner promet fer bondat de la bona.

I, senyors, hem arribat als

PRECS I PREGUNTES

El primer en entrar en acció és el senyor Busquets. (Naturalment, qui havia d'ésser!) Parla de la col·lectora (famosa col·lectora). Proposa que es creï una banda municipal (ai!, una brigada municipal) amb caràcter provisional, la qual podria de moment, reconstruir totes les voreres que en l'actualitat estan en estat de descomposició, construir les noves (que són moltes les que no han fet els propietaris) i de pas procedir a l'urbanització del carrer de Pi i Margall. (Apa, senyor Pagès. Ja cal que per Nadal se'n recordi del senyor Busquets. Puros no, perquè no fuma, però una caixota d'espumós, crec que no li vindrà del tot malament).

El senyor Pagès diu que està d'acord amb la idea del senyor Busquets. (Nosaltres també hi estem d'acord en què el senyor Pagès estigui d'acord amb el Sr. Busquets). Diu però, que cal que es tingui molt en compte amb la forma que moltes voreres s'han construït i prega que en lo successiu es tingui cura de construir-les millor.

El senyor Tió també creu que tot l'Ajuntament en pes ha de donar el si (no serà el si de las *niñas*) a la proposició del senyor Busquets, i prega que es concedeixi a aquest un vot de confiança perquè ell mateix es cuidi de portar-ho a cap.

El senyor Montañà intervé, dient, que cal de primer habilitar els crèdits necessaris.

El senyor Busquets que s'ha tomat tot vermell, li recorda que precisament en la seva proposició ho té en compte demanant que sigui la Comissió d'Hisenda la que habiliti aquests crèdits. Afegeix que resolent-se totes les coses de la Ajuntament amb una lentitud desesperant, quedi senyalat un plaç breu per a la seva total resolució d'aquesta qüestió; diu encara, que no deu haver d'ésser ell precisament, qui deu encarregar-se de resoldre-ho tot i si la Comissió de Foment, atjunt la d'Hisenda.

Es fixa finalment tot ço que va d'any per la seva resolució, d'acord amb les seves manifestacions.

El senyor Pagès torna a entrar en escena i demana com està lo de la placa del senyor Joan Montañà (q. e. p. d.).

L'Alcalde senyor Camillo carrega el mort... al senyor Raspall que espera que qualsevol any li enviï no se què

El senyor Busquets que és l'home de les iniciatives, proposa que s'obri un concurs de dibuixants locals i que es senyali una quantitat com a premi al millor concursant que presenti el projecte més edequat, sempre tenint en compte, que no cal comprar el metall per fer la placa, car ja hi ha un acord anterior.

El senyor Estrada intervé i diu que amb placa o sense placa es posi el nom d'en Joan Montañà on està assignat posar-lo. (El senyor Estrada que en aquests moments s'ha exaltat una mica, creu que la tardança d'aquesta rotulació fereix els sentiments republicans del difunt.)

El senyor Montanyà li respon i diu que ell mai posarà la placa del idem com a home de partit, sino com a Granoller i per la simpatia que sapigué guanyar-se i que el poble li servava.

El senyor Busquets demana que es votin 300 pessetes com a premi, per al dibuixant que en sigui mereixedor. (Apa nois. No val a badar son 300 peles del ala).

El senyor Tardà s'enfada i creu que per fer una placa no cal atorgar cap premi i diu que votarà en contra (Nosaltres creiem que no ho farà).

El senyor Pagès li diu: ¡Home! ¡Home! no si-gueu així ¡Es un premi a l'art!

El senyor Tardà es manté tossut i diu que amb el carrer ja en té prou.

El senyor Pagès diu que amb aquest assumpte s'hi fa massa brometa, (Nosaltres tornem a coincidir amb el senyor Pagès, i consti que no ho fem per donar-nos importància.)

El senyor Camillo: Anem al gra. (La seva paraula clàssica.) Volen que es passi a votació? (Se senten crits de «No!, no!»)

El senyor Montañà que feia estona que no deia res, torna a prendre-hi part i diu al senyor Tardà: Tingui compte que de la mateixa manera que a Granollers s'han fet concursos de bedells bé se'n poden fer de dibuixos. (Grans rialles).

El senyor Colomé pregunta quins són els mèrits del senyor Montañà (Joan). (No confonguem amb l'actual. La sala es transforma en un silenci sepulcral.)

El senyor Pagès, irritat, li contesta que molts.

Torna a insistir el senyor Colomé perquè els hi exposi, i el senyor Pagès diu que ja els hi explicarà demà. (Nosaltres ja creiem veure un matx pugilístic, però la cosa no ha passat d'aquí. Ho celebrem).

Ara ens torna a sortir en Taberner (creiem que ho fa per esgarriar la conversa) i demana que sobres la proposició proposada pel senyor Busquets referent a l'implantació d'una brigada municipal, que almenys es tingui en compte quan es facin les voreres de posar primerament *el bordillo*. (Grans rialles.)

El senyor Montañà demana que es nombri la Comissió per enllestir l'assumpte de la placa.

Queden nomenats els senyors Pagès i Busquets (els dos inseparables) i Montañà per a redactar les bases del concurs.

Finalment, l'Alcalde senyor Camillo, dona compte que com cada any, es compraran els turronets i els pollastrets per els pobres asilats del nostre Hospital Asil. Tothom hi està conforme.

S'aixeca... la sessió a les vuit quaranta-cinc minuts. (No hi ha dret!)

Em resta fer una observació. Tota vegada que ve Nadal, em plau desitjar unes bones festes a tots els volguts lectors d'Acció, i que amb pau i tranquil·litat es puguin *jalar* els turronets i les neuletetes, amb el seu imprescindible gall, polla, ànec o pegell. No serà per demés que els dongui la meua adreça per si cau alguna anguileta: Plaça de la República de *Trabajadores*, 29, tercer pis. Ah, els poso de manifest que a la Corporació Municipal (s'enten: tota, majoria i minoria, perquè a mí em convé estar bé amb tothom) ja els hi he enviat la dècima (no confondre amb la dècima de l'emprèstit) Per tant, suposo que els senyors Alcalde i Consellers no voldran quedar malament. Els adverteixo que jo, sí que fumo. Espero rebre els presents en bloc. No em refereixo al bloc Companys-Giralt i C.^o precisament. Que consti.

OLGA ZHAN

ACCIO es felicita de l'encertada elecció de don Nicet Alcalà Zamora a la Presidència de la República. Per damunt de tot, veu en la figura excelsa del President, un amic de Catalunya.